

Tegen half zes werd het droog. Op dagen als deze vervloekte Dennis Rigby zijn baantje als krantenbezorger. Hij had het eerst afgewacht, maar om kwart voor vijf, terwijl de regen nog met bakken naar beneden kwam, was hij op zijn fiets gestapt om de wijk in te gaan. Een rot wijk. Zeventig adressen. Vorig jaar had hij er honderd, en had hij een kwartier korter werk. De woningen in de polder lagen soms wel vijfhonderd meter uit elkaar en stonden vaak meer dan dertig meter van de weg. Meerdere abonenthouders stonden erop dat de krant niet in het postkastje aan de weg, maar bij de voordeur werd bezorgd. “Voor jou tien anderen”, zei Van Dam toen hij daartegen had geprotesteerd. Morgen zou hij er weer wat van zeggen. Van Dam moest niet denken dat hij gek was.

Met krachtige slagen trapte hij tegen de harde zuidwesterwind. Eén adres nog. Het was aardedonker. Nergens brandde licht. Gelukkig kende hij de wijk uit zijn hoofd. De adressenlijst had hij niet meer nodig, hoewel hij hem voor de zekerheid altijd nog in zijn fietstas had liggen.

Over een halfuur zou hij thuis zijn.

De gedachte dat moeder hem dan zou opwachten met het ontbijt vrolijkte hem op. Sinds vader de deur uit was gegaan, was de stemming in huis een stuk draaglijker

geworden. Toch miste hij hem wel, zijn vader. Soms was hij best aardig. Niet altijd. Meestal niet. Als hij gedronken had, kon je maar beter uit zijn buurt blijven. Maar als hij nuchter was, kon je altijd bij hem terecht. Was hij ook best bereid te helpen bij het huiswerk. Wiskunde, daar was vader een kei in. Zodra hij nummer zeven naderde, onderbrak hij de gedachten aan zijn vader. De familie Buskers. De laatste. Aardige mensen. Gelukkig mocht hij daar de krant in het postkastje

gooien. Bij de vorige, bij nummer drie, moest hij deze aan de voordeur brengen. Een lage brievenbus. Zo'n ouderwetse met een strakke veer, waardoor je beide handen nodig had om de krant erin te wurmen. Hij keek naar het huis van de familie Buskers. De vrouw stond weer in de deuropening. Soms kwam ze naar buiten om de krant van hem aan te nemen. Ze zei nooit wat, maar lachte altijd naar hem. Boven hem hing een zware bewolking. Het was nog niet gebeurd met de regen, vreesde hij. In de verte doemden twee koplampen op. De auto voerde groot licht en reed langzaam. De lichten verblindden hem. Blijkbaar was de automobilist hier niet bekend. Uit voorzorg ging hij wat meer rechts fietsen. Hij vertrouwde het weifelachtige rijden van zijn tegenligger niet. Zonder licht op zijn fiets zou hij in deze zwarte polder een makkelijke prooi betekenen. Misschien zou het zelfs beter zijn om af te stappen. Voor de duiker, waar de weg zich versmalde, kon hij wachten totdat de auto hem was gepasseerd.

Hij reed naar de kant, maar was niet bedacht op de zachte berm. Het voorwiel zoog zich onmiddellijk vast in de weke grond. Hij vloekte en hield zich met moeite staande. Toch had hij niet kunnen voorkomen dat zijn rechtervoet tot aan zijn enkel in de zompige klei belandde. Hij vloekte opnieuw. De voet had zich vacuüm gezogen. Na twee heftige rukken schoot deze los. Maar dit gebeurde met zoveel kracht dat hij zijn evenwicht verloor en met fiets en al op de rijweg belandde. Op het zelfde moment zag hij de auto naderen. Die klootzak zou hem toch wel zien?

Hij gaf een schreeuw, pakte zijn fiets en wilde overeind komen, maar het was al te laat. Zijn hoofd knalde tegen de bumper. Na twee keer om zijn eigen as te zijn gedraaid, rolde hij langs het steile talud de diepte in. Daarna volgde een doffe plons.

Frank Benders legde voor de derde keer deze morgen de hoorn terug op het toestel. Het was, gezien de tijd van het jaar, ongewoon druk. Februari was doorgaans rustig, maar blijkbaar was aan deze traditie een einde gekomen. De tweede helft van de maand was nauwelijks begonnen of er waren al drie meldingen die om zijn aandacht vroegen.

De eerste melding had hem niet verontrust. Hoewel de moeder daar waarschijnlijk anders over dacht. Ze meldde vanmorgen om kwart over acht dat haar zoon nog niet was teruggekeerd van zijn krantenwijk. Uit het verwarde verhaal had de dienstdoende brigadier op kunnen maken, dat de jongen normaal gesproken uiterlijk om half acht terug had moeten zijn van zijn wijk. De brigadier had geïnformeerd, maar er waren geen meldingen binnengekomen van verkeersongevallen en bij navraag bleken er geen personen te zijn binnengebracht in de regionale ziekenhuizen die voldeden aan het signalement van de jongen die Dennis Rigby heette.

De tweede melding betrof een autodiefstal. De zoveelste al van deze maand. Benders schoof deze notitie terzijde om vervolgens de derde melding de aandacht te geven die deze verdiende.

Hij deelde de zorg van de man die hem had gebeld.

“Mijn buurman is een man van vaste gewoontes”, was de

stellige boodschap. “Hij opent iedere morgen om exact zeven uur het hek van zijn opslagterrein. Dat doet hij al twintig jaar, maar deze morgen bleef het hek gesloten. Ik ben om tien voor half negen poolshoogte wezen nemen en zag dat de ruit van de keukendeur kapot was geslagen. Ik vertrouw het niet. Ik zou willen dat u langskomt.”

Benders had aan de stem van de man kunnen horen dat het hem ernst was. Dat zijn onrust niet gespeeld was. Hij keek op

zijn horloge en zag dat het precies half negen was. Paula was er nog niet. Hij vroeg zich af hoe dit kwam. In tegenstelling tot hemzelf was zijn assistente iemand van de klok. Zelden had hij haar kunnen betrappen op een uitglijder. Hij pakte de telefoon en begon haar nummer in te toetsen. Pas bij het laatste cijfer drong het tot hem door. Snel legde hij de hoorn weer terug. Het was vandaag vrijdag. Paula zou niet komen. Het was haar vaste vrije dag. Hoewel hem dit al meer dan een jaar bekend was, overkwam het hem nog dikwijls dat hij zich vergiste. Snel noteerde hij het adres dat de man had opgegeven, en pakte zijn jas van de kapstok. Eenmaal op weg voelde hij dat zijn onrust was toegenomen.

*

De man stelde zich voor als Henk van Amerongen. Hij wees Benders naar een plaats schuin aan de overkant, waar op ongeveer honderd meter afstand de woning en

het bedrijfspand van zijn buurman stonden, en vroeg of het noodzakelijk was, dat hij meeinging. Benders schudde zijn hoofd. ‘Tot waar hebt u gekeken?’, vroeg hij. ‘Tot de keukendeur. Het leek me beter niet verder te gaan, ik bedoel...., stel dat....’ Benders knikte. ‘Was de deur op dat moment gesloten?’ ‘Ik geloof het wel. Hij stond in ieder geval niet wagenwijd open.’ ‘U hebt de deurkruk niet in uw handen gehad?’ De man keek hem aan alsof alleen de gedachte daaraan hem al van streek maakte. ‘Nee’, zei hij beslist, ‘dat heb ik niet.’ Op hetzelfde moment kwam een vrouw, van wie Benders vermoedde dat het de echtgenote was, naar buiten en vroeg aan Benders wat er was gebeurd.

‘Dat weet ik nog niet’, antwoordde hij naar waarheid. ‘Ik ga nu poolshoogte nemen.’ ‘Bent u alleen?’, vroeg de vrouw. Benders zag aan de uitdrukking op haar gezicht dat haar dit verbaasde. Hij had eerst overwogen om Kootstra mee te nemen, maar nadat de Friese rechercheur te kennen had gegeven dat hij zijn handen vol had aan de autodiefstallen van de afgelopen tijd, had hij besloten om alleen te gaan. ‘Ja’, antwoordde hij, ‘ik ben alleen. We hebben te kampen met een onderbezetting.’ De vrouw knikte. ‘Doet u wel voorzichtig’, zei ze bezorgd. ‘Er is ook een hond, een dobermannpincher. Hij houdt niet van vreemd volk.’ Benders knikte en liep naar de overkant van de weg. Het pand waar Van Amerongen het over had gehad, was

omzoomd met een hoge coniferenhaag. De haag werd in het midden onderbroken door een stalen hek, dat was bevestigd aan twee gemetselde pilasters. Daarachter bevond zich een opslagterrein. Het hek was nog steeds gesloten, maar naast de linkerpilaster was het door een gat in de haag mogelijk het terrein te betreden.

Benders bukte zich om door de opening te gaan en merkte daarbij dat zijn rug heftig tegen deze actie protesteerde. Eenmaal door de haag kwam hij voorzichtig overeind en greep met een van pijn vertrokken gezicht naar zijn onderrug. Hij zou er beter aan doen dit soort acties voortaan aan de jeugd over te laten. Hij werd hier te oud voor. Hij had van Kootstra moeten eisen om mee te gaan en hem het vuile werk laten opknappen. Maar even zo goed wist hij, dat hij ook dan als eerste door de haag zou zijn gekropen.

Op het opslagterrein zag hij pallets met goederen, waarvan hij vermoedde dat deze bestemd waren voor agrarische doeleinden. Plastic balen, waarop allerlei gewassen stonden afgebeeld bevestigden dit vermoeden. Het terrein had de grootte

van een tennisveld en was voorzien van een betonnen vloer. Blijkbaar was er niet gezorgd voor een behoorlijke afvoer, want in het midden stond een grote plas water. Benders begreep dat dit was veroorzaakt door de overvloedige regen van de afgelopen nacht. Vanmorgen had hij in de krant gelezen, dat er vandaag een einde zou komen aan de regen van de laatste dagen. De wind zou naar het oosten draaien. Volgens de weerkundige zou er

de komende dagen een vorstperiode aanbreken die op zijn minst enkele dagen zou aanhouden.

Benders rilde bij die gedachte en versnelde zijn pas, alsof hij de kou nu al wilde ontvluchten. Van Amerongen had hem gezegd dat de keukendeur zich aan achterkant van het huis bevond.

De woning stond gescheiden van het bedrijf en was via een smal grindpad te bereiken. Hij liep rond het huis.

Aan de achterkant stonden enkele appelbomen, en wat vlierbesstruiken. Aan het eind van de tuin zag hij een houten, chaletachtig tuinhuis waarop de naam

“Zonnewende” stond geschilderd. Nadat hij om de aangebouwde keuken heen was gelopen, ontdekte hij de keukendeur waarover Van Amerongen had gesproken.

Benders zag onmiddellijk, dat de deur openstond. De ruit was van buitenaf ingeslagen. Met zijn voet trok hij de deur verder open en riep tweemaal luid: ‘Hallo!! Hallo!!’ Hij bleef stil staan luisteren. Er gebeurde niets. Hij stapte voorzichtig over de glasscherven naar binnen. Midden in het vertrek bleef hij een ogenblik staan. Plotseling overviel de stilte hem. Het was de stilte van een huis dat leeg was. Van een huis dat al jaren niet meer werd bewoond.

Maar dit huis was niet leeg. Dit huis werd bewoond.

Toch was het stil. Waarom? Op het aanrecht stonden een paar kopjes en wat glazen. In de kopjes zag hij de restanten van koffie. Nog niet ingedroogd. Blijkbaar hadden de bewoners hier gisteravond laat nog koffie gedronken.

Naast de keukentafel stond een grote hondenmand. De dobermann, dacht Benders. Waarom reageert de hond niet? “De dobermann houdt niet van vreemd volk”, had mevrouw Van Amerongen gezegd.

Er waren twee deuren in de keuken. Ouderwetse paneeldeuren met bovenlichten van glas-in-lood. De deur, waarvan hij het vermoeden had dat deze hem naar de gang zou leiden, stond enkele centimeters open.

Benders duwde er voorzichtig met zijn voet tegen. De deur opende zich piepend, alsof hij protesteerde. Alsof hij liever niet had dat hij verder zou worden geopend. Een seconde later bleef Benders geschokt staan. Voor hem zag hij het antwoord op zijn vragen.

*

‘Gaat u alstublieft naar huis. Ik vertel u straks wel wat er is gebeurd.’

Van Amerongen droop af. Hij was voor het gat van de haag blijven wachten op de terugkomst van Benders en had hem vragend aangekeken.

Benders voelde niet de behoefte de man te vertellen wat hij had ontdekt. Voorzover hij in staat zou zijn geweest de gruwelijke vondst te verwoorden. Hij probeerde het beeld van zijn netvlies los te weken en zich te concentreren op de procedure die hij moest volgen.

Na drie telefoontjes bleef hij een ogenblik besluiteloos staan. De gedachte terug te keren naar de plek die hij zojuist geschokt had verlaten, stond hem tegen. Hij wachtte liever tot zijn collega’s hier zouden zijn.

In de tussentijd dacht hij terug aan de andere melding van deze morgen. Aan de moeder die had gebeld over het niet op tijd terugkomen van haar zoon van zijn krantenwijk. Hij vroeg zich af hoe serieus hij dat moest nemen. Het was altijd

moeilijk om de ernst van dat soort meldingen in te schatten. Hij had het in zijn loopbaan slechts één keer meegemaakt dat een vermissingzaak verkeerd afliep. Dat was al weer meer dan twintig jaar geleden. Het betrof toen een jongen van negen jaar die twintig uur na de melding levenloos werd aangetroffen op een verlaten bouwterrein. De jongen was spelenderwijs onder een bouwlift terechtgekomen en vermorzeld. Maar in verreweg de meeste gevallen ging het om weggelopen pubers of was er sprake van een misverstand. Benders schrok op van een gillende sirene. Hij vloekte. Er was geen enkele reden om dat kreng te laten loeien. De bewoners van Oostdorp zouden er door worden opgeschrikt en binnen een mum van tijd zou het hier zwart staan van het volk.

Een ogenblik later zag hij Kootstra met piepende banden de hoek om komen rijden, gevolgd door een surveillancewagen. Benders vloekte voor de tweede keer. ‘Idioot!’, siste hij tegen Kootstra, zodra deze het portier had geopend. ‘Hoe haal je het in je botte hersens om met zoveel kabaal door dit dorp te rijden.’

Kootstra stapte uit en keek Benders strijdlustig aan. ‘Je had zelf gezegd onmiddellijk te komen’, zei hij. ‘Je kunt ook onmiddellijk komen zonder sirene te voeren’, beet Benders hem toe.

Kootstra schudde zijn rossige hoofd en sloeg het portier met kracht dicht. ‘Waar is het?’

Benders wees zwijgend naar het huis achter de coniferenhaag. ‘Zet eerst de boel af’, beval hij vervolgens. ‘Ik heb weinig trek in pottenkijkers.’

Ze stonden zwijgend voor de geopende deur. Benders knikte naar Van der Zanden. De politiefotograaf haalde met trillende handen de apparatuur uit zijn tas.

‘Godverdomme’, vloekte Kootstra.

Benders zag aan de verbeterde trekken van de jonge rechercheur dat hij moeite had de aanblik te trotseren. De dobermann lag met opengereten buikwand aan zijn voeten. Zijn ingewanden lagen verspreid over de lichte plavuizen. Alsof ze waren uitgekotst. Daarachter lag een man op zijn rug. Zijn hoofd, dat voor het grootste gedeelte van zijn romp was gescheiden, lag half gedraaid tegen de kop van de hond. Achter hem, nog hangend met haar onderlichaam op de trap, lag een vrouw met haar hoofd plat op de tegelvloer.

Benders gebaarde hulpeloos met zijn handen, alsof hij zich wilde excuseren voor dit beestachtige tafereel.

Na enkele seconden, die als minuten voelden, was het Westphal die als eerste sprak. ‘Laten we ons niet langer kwellen dan strikt noodzakelijk’, zei hij. De schouwarts stapte over de drempel en toog aan het werk. Een kwartier later werden de dode lichamen afgevoerd. Toen Benders naar buiten stapte, voelde hij dat het kouder was geworden. Dat de wind naar het oosten was gedraaid. Hij negeerde de vragende blikken van de

omstanders en liep naar zijn auto. Zodra hij was ingestapt, overviel hem een gevoel van onwerkelijkheid. Alsof hij ontwaakte uit een boze droom.